

Рівненський льонокомбінат- невід'ємна частина мого життя

Ніна Андріївна Воронецька пропрацювала на Рівненському льонокомбінаті аж 34 роки. Саме на підприємстві жінка зустріла своє кохання та прожила найщасливіші роки життя. З трепотом у серці вона пригадує ті часи праці на підприємстві і залюбки ділиться своїми спогадами з читачами тижневика «Льонокомбінат».

Роки дитинства та праці на Рівненському льонокомбінаті

- Народилася я 31 серпня 1952 року в селі Кам'янка Березнівського району Рівненської області. На той час моє рідне село не таке велике і знане як сьогодні, однак, і на той час було чималеньке.

Народилася я в неповній сім'ї. Вихованням моїм займалася мати та бабуся, піростала я серед жінок. Матір мою звали Тетяна, а бабусю Євгенія. Спочатку я була одна в сім'ї, а пізніше в мене з'явилися 2 брати та сестра: Віктор, Василь та Марія. Я була найстаршою, і всі вони були від іншого батька, другого чоловіка матері. Всі разом ми жили в невеличкій хаті, яку побудував дідусь наш. Там була одна велика кімната, де ми і жили. Дитинство в нас проходило як у звичайних сільських дітей. Треба було допомогти по дому чи по господарству. Ми допомагали - то корову пасли, то на городі працювали. А коли не було ніякої роботи, то ходили на річку, ходили в ліс збирати гриби та ягоди. В нас дитячі роки

була одна в сім'ї, а пізніше в мене з'явилися 2 брати та сестра: Віктор, Василь та Марія. Я була найстаршою, і всі вони були від іншого батька, другого чоловіка матері. Всі разом ми жили в невеличкій хаті, яку побудував дідусь наш. Там була одна велика кімната, де ми і жили. Дитинство в нас проходило як у звичайних сільських дітей. Треба було допомогти по дому чи по господарству. Ми допомагали - то корову пасли, то на городі працювали. А коли не було ніякої роботи, то ходили на річку, ходили в ліс збирати гриби та ягоди. В нас дитячі роки проходили активно та цікаво. Коли мені виповнилося 7, як і всі інші діти, пішла вчитися у школу, в нашу сільську восьмирічну школу. Якщо порівняти себе з активною або ж спокійною дитиною, то я була спокійна. Зі мною ніколи не було проблем і конфліктів.

Вчилася середньо без трійок, однак, великої любові до навчання теж не мала. Після того як закінчила вісім класів школи, я поступила в Рівненський текстильний технікум. Взагалі, в Рівному я була вперше і місто на перший погляд мені дуже сподобалося – чисте, світле, невеличке і дуже гарне. Мене поселили в гуртожиток, де нам ніколи не було сумно. Завжди з дівчатами по кімнаті знаходили собі якусь цікаву забаву і любили гуляти вечорами по місту. Після закінчення техніку нас направляли на роботу, мені дали направлення їхати в Пензенську область, однак, я туди не поїхала. Тому, що після навчання в технікуму я познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком Леонідом, з яким ми через деякий час розписалися, і матір чоловіка сказала, що вже нікуди не поїду. Тоді ми написали лист в Пензу, звідти дали мені відкріплення, і так я залишилася проживати в Рівному.

Жили ми в батьків чоловіка, і через рік в нас народився син Едуард. Однак, ще до народження сина я прийшла працювати на Рівненський льонокомбінат. Пригадую, як тільки мені дали відкріплення в Пензі, я в 1970 році восени прийшла працювати на склад сортувальниці. Пізніше, через кілька років, я пішла працювати на склад сировини, це такий допоміжний цех. Там чоловік сто працювало. Нашим начальником був Григорій Олександрович Шарapa. Дуже хороша людина і професіонал своєї справи. Тро-

хи строгий, однак, справедливим він керівником був. Ми працювали не в зміни, а кожного дня з 9 ранку до 18 години. Я спочатку працювала сортувальницею, а через деякий час мене перевели працювати комірником в складі чесальних матеріалів і відходів. І так я вже ніколи не міняла своє місце роботи, завжди там була аж до самого кінця роботи підприємства. Не можу сказати, що працювалося нам легко, однак, не дуже і важко. Я знала, як важко працювалося в інших цехах, таких як: прядильний, чесальний, то в нас робота була не такою важкою.

В нас взагалі колектив в цеху складався переважно з чоловіків, з вантажників лише кілька жінок працювало, тому було легше. За колектив можу сказати лише хороше. Мало де на підприємствах такі дружні колективи, однак, в нас був саме такий. Ми часто любили всі разом збиратися і на обід, і на вечерю, і після роботи частенько збиралися т день народження когось з колег відзначити, а т й було, що просто всі разом влаштували собі такі колективні посиденьки. Також я знаю, що їздили відпочивати і в зону відпочинку в Решутськ, але мені не виходило їздити, тому не знаю як там було. Хоча зп розповідями завжди весело та цікаво їм було. Ми були справді однією великою сім'єю і це справді чудово. Від комбінату я їздила на відпочинок у Крим за рахунок підприємства. В нас багато хто їздив

на роботі на відпочинок безкоштовно, так би мовити, для оздоровлення. Проблема була і іншому - важко було взяти відпустку, так як не було заміни. Тому ми просилися в керівництва за день до від'їзду, аби відпустили.

Рівненський льонокомбінат подарував мені кохання та найкращу роботу

- Зі своїм чоловіком я прожила п'ять років і ми розлучилися. Через деякий час я зустріла свого другого чоловіка Юрія, який працював вантажником на Рівненському льонокомбінаті. Він в мене чоловік дуже енергійний та запальний. Він разів п'ять звільнявся і знову приходив працювати на підприємство. В мене думки покинути роботу ніколи не було. Однак, пригадую якось я хотіла піти працювати в лабораторію, проте, мене мій начальник одразу відмовив. Ми були різними по характеру, а це як відомо, і притягує один до одного.

Так склалося життя, що спільних дітей в нас з Юрієм немає, однак, нині ми маємо двох внуків від сина Едуарда - Юрія та Ігоря. Навіть зараз один внук, якому 23 роки, живе разом з нами. Пропрацювала на льонокомбінаті я до 2004 року і мені залишался кілька років до пенсії, і мене скоротили. Тоді всіх скорочували,

в нас на складі працювало лише двоє чи троє робітників. Після того я ніколи не була на підприємстві. Не знаю з чим це пов'язано, можливо, із неприємними спогадами через те, що розвалився комбінат. Однак, зараз я і по телевізорі бачу і в газеті не раз читала, що Рівненський льонокомбінат процвітає, і це все завдяки одній людині. Людині з великою букви - Олегу Казимировичу Червонюку. Він великий молодець, і ми колишні працівники підприємства, дуже його поважаємо. Я особисто неодноразово чула від людей, який він молодець, як старається для міста і що завдяки його старанням сьогодні люди мають змогу купувати якісні речі українського виробника. Я впевнена, що під його керівництвом Рівненський льонокомбінат із кожним роком ставатиме все потужнішим і на ньому, як в наші часи, працюватимуть тисячі українців. Дякую йому велике за це, адже Рівненський льонокомбінат для нас як друга домівка, місце, де ми прожили частину свого життя, місце, де в нас пройшли найщасливіші роки життя. Бажаю йому здоров'я міцного, терпіння і аби Бог допомагав йому у всіх подальших починаннях. Я від себе ще скажу, що найближчим часом обов'язково піду на екскурсію на Рівненський льонокомбінат і залюбки побачу на власні очі, яким він став насправді - сучасним та потужним.

Ольга ВАСЮКА

